

tydet om, at der i adskillige af de Bestræbelser, der var kommen til Orde her i Dag, lurede en Fare, som ikke Alle tilstrækkeligt paaagtede. Det maatte dog nemlig staa fast, at Kristendommen i Virkeligheden kun havde én Fjende blandt Menneskene: de Ikke-Kristne. Naar man i visse Kredse havde en Tilbøjelighed til at udstrække Hænderne — de være nu knyttede eller aabne — til alle Sider, var dette derfor et Udslag af misforstaaet Iver, der kun var egnet til at skabe Forvirring. Og naar Vilh. Pram i Dag paa det fremsatte Spørgsmaal om et Nutidsmenneskes Forhold til Religionen svarede med at stille den Fordring, at Troen ikke maatte lægge Fornuften i Baand og ikke være i Modstrid med Videnskabens uomstødelige Kendsgerninger, saa forekom det ham, at i dette Svar var den knyttede Haand rettet mod de anderledes tænkende Kristne, hvorimod den aabne og broderlige Haand var indbydende udstrakt mod Fritænkerne og de rene Fornægtere; . . . men dette var sikkert en Nidkærhed paa Afveje. Hvad der for ham mere og mere afgørende stod som Tidens store religiøse Opgave, var ikke at udvide Kløfterne mellem alvorligt menende Kristne men tværtimod at slaa Bro over dem, at tilvejebringe Mulighed for den lykkelige Genforening, der alene kunde